

Αξιότιμα μέλη του Βρετανικού Κοινοβουλίου, κυρίες και κύριοι,

σας ευχαριστώ για την πρόσκλησή σας και την ευκαιρία που μου δίνετε προσπαθήσω να παρουσιάσω τα αίτια που οδήγησαν μια χώρα που κάποτε ενέπνεε ποιητές και φιλοσόφους, να εμπνέει τώρα μόνο γελοιογράφους και παρουσιαστές σατιρικών εκπομπών.

Η Ελλάδα είναι μια χώρα σε βαθιά κρίση, όχι μόνο οικονομική. Θα έλεγα ότι η κρίση χρέους είναι το μικρότερό της πρόβλημα. Η Ελλάδα βιώνει εδώ και 35 χρόνια μια συνεχή κατάπτωση των αξιών, της ηθικής, των θεσμών, της δημόσιας ζωής, της Παιδείας, και του επιπέδου των ηγετών της.

Δεν υπάρχει στην παγκόσμια ιστορία, περίπτωση κυβέρνησης που να υιοθέτησε ως επίσημη πολιτική της τον απροκάλυπτο εκβιασμό έναντι των εταίρων της, όπως έκανε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στην 7μηνη “διαπραγμάτευση” - διαπραγμάτευση σε εισαγωγικά. Και μάλιστα, μετά από ένα τεράστιο κούρεμα χρέους, εις βάρος κυρίως των ευρωπαϊών φορολογούμενων και δύο δανειακές συμβάσεις με εξαιρετικά ευνοϊκούς όρους για ένα κράτος στην ουσία χρεοκοπημένο.

Για να το πούμε ξεκάθαρα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ πήγε στις Βρυξέλες με την εξής απίστευτη θέση που ήταν και το κεντρικό προεκλογικό της πυροτέχνημα: Εσείς δανείτε, εμείς ξοδεύουμε. Και μάλιστα θα συνεχίσουμε να ξοδεύουμε με τον ίδιο τρόπο που μας οδήγησε στην χρεοκοπία: σε τεράστιες συντάξεις πενηντάρηδων και σε μισθούς εκατοντάδων χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων χωρίς κανένα αντικείμενο εργασίας. Όχι μόνο δεν θα απολύσουμε αργόμισθους αλλά θα προσλάβουμε κι άλλους και θα δώσουμε συντάξεις και σε άλλους. Δεν αναλαμβάνουμε καμμία δέσμευση για τα καινούργια δάνεια και σας ζητάμε να διαγράψετε τα παλιά! Απίστευτο!

Κι αυτό, σύμφωνα με τον ΣΥΡΙΖΑ δεν υπήρχε ούτε μία περίπτωση στο εκατομμύριο να μην το δεχτεί η Ευρωπαϊκή Ένωση διότι αν δεν δάνειζε την κυβέρνηση των νεομπολσεβίκων θα κατέρρεε και η ζημιά της θα ήταν μεγαλύτερη έτσι που οι ηγέτες της Ε.Ε. θα έκαναν τα πάντα για να το αποφύγουν!

Ντέπομαι για την κυβέρνηση της χώρας μου, ντρέπομαι συνολικά για το πολιτικό της προσωπικό, ντρέπομαι για την εικόνα της σημερινής Ελλάδας στον σύγχρονο κόσμο.

Θαυμάζω την ψυχραιμία και την σύνεση των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων που συζητούσαν επί 7 μήνες με αυτούς τους εκβιαστές. Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ ξανακέρδισε τις πρόσφατες εκλογές. Τι συνέβη; Τρελάθηκαν οι Έλληνες;

Όχι. Και για την πιο παράλογη συμπεριφορά υπάρχει ορθολογιστική εξήγηση. Αρκεί να δούμε ολόκληρο το τοπίο. Επιτρέψτε μου μια μικρή ιστορική αναδρομή. Είναι χρήσιμη για την κατανόηση του ελληνικού δράματος.

Η Ελλάδα ουδέποτε υπήρξε κράτος δικαίου. Δεν έζησε την εμπειρία της αναγέννησης και του διαφωτισμού. Την οθωμανική κατοχή διαδέχθηκε ένα οθωμανικό μοντέλο διακυβέρνησης, α λα ελληνικά. Το ελληνικό κράτος ήταν πάντα ένα σύμφυρμα αλληλοσυγκρουόμενων συντεχνιών και ομάδων συμφερόντων. Ο πυρήνας αυτού του μοντέλου ήταν το πελατειακό σύστημα. Ο ψηφοφόρος ψήφιζε αυτόν από τον οποίον προσδοκούσε το μεγαλύτερο προσωπικό, οικογενειακό ή συντεχνιακό όφελος.

Ο πολιτικός φρόντιζε να εξασφαλίζει την επανεκλογή του μοιράζοντας δημόσιο χρήμα με διορισμούς, συντάξεις και επιδόματα. Πολιτική που μεριμνά για την ευημερία όλων των πολιτών δεν ευδοκίμησε ποτέ στην Ελλάδα. Τα κόμματα στην Ελλάδα προσπαθούν να καταλάβουν την εξουσία με κάθε τρόπο, θεμιτό ή αθέμιτο, για να βολέψουν τους πελάτες ψηφοφόρους και φυσικά να αποκτήσουν πρόσβαση στο δημόσιο χρήμα – δηλαδή στα χρήματα των φορολογουμένων όπως συνήθιζε να υπενθυμίζει η αείμνηστη βαρώνη Θάτσερ.

Έτσι πάντα οι Έλληνες ήταν διχασμένοι, λόγω αντίθετων συμφερόντων κι όχι λόγω ουσιαστικών ιδεολογικών διαφορών. Αυτές προστέθηκαν μετά τον εμφύλιο. Με το πρόσχημα του κομμουνιστικού κινδύνου, η δημόσια διοίκηση υιοθέτησε πρακτικές νομιμοποιημένου φασισμού που διαχώριζε τους Έλληνες σε “εθνικόφρονες” και “μιάσματα”. Μιάσματα δεν ήταν μόνο οι κομμουνιστές, αλλά οποιοσδήποτε προοδευτικός πολίτης. Δεν μπορούσες να διοριστείς στο Δημόσιο, να σπουδάσεις, ούτε να παντρευτείς με δημόσιο υπάλληλο αν δεν είχες “πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων” μια βεβαίωση της αστυνομίας ότι κανένας στην οικογένειά σου δεν είχε αναπτύξει “αντεθνική δράση”.

Επειδή ο όρος είναι εντελώς ασαφής ήταν στην κρίση του αστυνόμου της περιοχής, να αποφασίσει σε ποια κατηγορία ανήκει και να σου σφραγίσει ανεξίτηλα τη ζωή. Αυτό το καθεστώς που διήρκεσε μέχρι το 1981 δεν άφησε τις πληγές του εμφυλίου να κλείσουν και εκπαίδευσε τις μεταπολεμικές γενιές να πιστεύουν ότι οτιδήποτε δεξιό είναι φασιστικό και οπισθοδρομικό και οτιδήποτε αριστερό είναι φορέας προόδου και ανθρωπισμού.

Μετά ήρθε το ΠΑΣΟΚ κι ο Ανδρέας Παπανδρέου. Ο Παπανδρέου ανοίγοντας την πόρτα του Δημοσίου στους αριστερούς που μέχρι τότε ήταν αποκλεισμένοι θα μπορούσε να οδηγήσει την Ελλάδα σε εθνική συμφιλίωση. Επιπλέον βρέθηκε στην εξουσία τη στιγμή που είχαν ανοίξει οι κρουνοί χρηματοδότησης της τότε ΕΟΚ, άρα είχε και την οικονομική δυνατότητα να κατασκευάσει έργα υποδομής και να εκσυγχρονίσει το θεσμικό της πλαίσιο.

Έκανε το ακριβώς αντίθετο. Δημιούργησε ένα νέο διχασμό όπου εκτός παιχνιδιού ήταν πλέον οι δεξιοί ενώ οι κομματικοί του στρατοί είχαν και το μαχαίρι και το πεπόνι.

Στον πρώτο χρόνο εξουσίας του αύξησε τον αριθμό των Δημοσίων Υπαλλήλων, από 121.000 σε 208.000! Όταν ξέσπασε η κρίση, η Ελλάδα βρέθηκε με 1.100.000 περίπου δημοσίους υπαλλήλους που κόστιζαν 31 δισ. ευρώ τον χρόνο!

Ο Παπανδρέου δημιούργησε και μια άλλη βιομηχανία παραγωγής χρέους αλλά και εκμαυλισμού συνειδήσεων: τις συνταξιοδοτήσεις. Έδινε συντάξεις στους πάντες: σε μητέρες ανηλίκων παιδιών, (από 32 ετών!), σε στρατιωτικούς μικρότερους των 40 ετών, σε άγαμες θυγατέρες στρατιωτικών και δικαστικών εφ' όρου ζωής, σε συνδικαλιστές, σε επαναπατρισθέντες ομογενείς από την πρώην Σοβιετική Ένωση, σε καλλιτέχνες τιμής ένεκεν, και σε όσους δήθεν συμμετείχαν σε αντιστασιακές ομάδες την περίοδο της γερμανικής κατοχής, μολονότι είχαν γεννηθεί το 1933! Αντιστασιακοί ετών 7!

Οι πιο εξωφρενικές απίστευτες παροχές ήταν σε μέλη συντεχνιών μέσω των επικουρικών συντάξεων: με ασφαλιστικές εισφορές σε επικουρικά ταμεία μικρότερες από 200 ευρώ συνολικά, κάποιιο έχουν εισπράξει μέχρι τώρα περίπου 200.000 ευρώ σύνταξη! Καλή επένδυση, δεν λέτε;

Από το 2000 μέχρι σήμερα οι φορολογούμενοι πλήρωσαν για συντάξεις 200 δις. ευρώ, περίπου τα 2/3 του ελληνικού χρέους.

Η ΝΔ, το δήθεν δεξιό ελληνικό κόμμα, στις περιόδους που κυβέρνησε, απλώς αντέγραψε το ΠΑΣΟΚ. Και τα δύο κόμματα δημιούργησαν έναν τερατώδη πελατειακό μηχανισμό, ισχυρότερο κι από τον θεσμό του πρωθυπουργού: οι προσπάθειες του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη και του Κώστα Σημίτη να εφαρμόσουν κάποιες φιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις υπονομεύτηκαν και τελικά ακυρώθηκαν από τα ίδια τα κόμματά τους.

Το πελατειακό καθεστώς που διόγκωσε υπέρμετρα το κράτος, καταβάρθρωσε τις υπηρεσίες του. Οι κομματικοί στρατοί αποτελούνταν κατά κανόνα από ανθρώπους χωρίς καμία δεξιότητα με χαμηλή μόρφωση, χαμηλή νοημοσύνη και χωρίς διάθεση εργασίας. Είναι χαρακτηριστικό το σημείωμα υπουργού που ανακάλυψε ο Επιθεωρητής Δημόσιας Διοίκησης, κ. Ρακιντζής, στον φάκελο προσληφθέντος: “δεν κάνει για τίποτε, βολέψτε τον κάπου”.

Ο κομματισμός άλωσε τα πάντα, κατάργησε κάθε έννοια αξιοκρατίας και ατομικής ευθύνης εξαφάνισε τη σχέση κόστους – αποτελέσματος και ανήγαγε σε γρίφο και την απλούστερη κρατική λειτουργία. Ο πολίτης κάθε φορά που έρχεται σε επαφή με οποιαδήποτε κρατική λειτουργία ξέρει ότι θα ζήσει έναν εφιάλτη παραλογισμού, ηλιθιότητας, νομικού χάους, γραφειοκρατικού σαδισμού, χαμένου χρόνου, χαμένης ενέργειας, χαμένων χρημάτων. Ακόμα περισσότερο αν είναι επενδυτής.

Τα κόμματα καλλιέργησαν τον κρατικό συνδικαλισμό ως μηχανισμό ελέγχου των Δημοσίων Υπαλλήλων. Στην πραγματικότητα εξέθρεψαν ένα τέρας που έφυγε από το κομματικό εργαστήριο και καταβροχθίζει τα πάντα στο αδηφάγο πέρασμα του. Όταν απεργεί το συνδικάτο των Δημοσίων Υπαλλήλων η χώρα νεκρώνει. Υπολογίζεται ότι ο χρόνος που χάθηκε λόγω των απεργιών του Δημοσίου, τις τέσσερις τελευταίες δεκαετίες, ξεπερνά τις 1.500 ημέρες! 6 περίπου εργάσιμα χρόνια!

Οι συνδικαλιστές του Δημοσίου επέβαλαν ένα πρωτοφανές καθεστώς απουσίας κάθε ελέγχου και πλήρους ατιμωρησίας για τα μέλη των συνδικάτων τους. Καταδικασμένοι δημόσιοι υπάλληλοι για κατάχρηση δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ ή ακόμα και για ανθρωποκτονίες εξακολουθούσαν να πληρώνονται και να διατηρούν

τη οργανική θέση στην υπηρεσία τους! Οι επικεφαλής των συνδικαλιστικών οργανώσεων έχουν, βάσει νόμου, απαλλαγή από την εργασία τους, απαγορεύεται να απολυθούν, παίρνουν ειδική συνδικαλιστική σύνταξη, και χρηματοδοτούνται παράνομα από το ίδιο το κράτος με εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ, χωρίς παραστατικά!

Έτσι οι Έλληνες έμαθαν να επιβιώνουν με ένα κράτος που τους εχθρεύεται, τους κλέβει, είναι ασυνεπές στις υποχρεώσεις του, δεν τηρεί την υπογραφή του, παγιδεύει τους πολίτες, φορολογεί αναδρομικά και αλλάζει συνεχώς τους κανόνες του παιχνιδιού. Έμαθαν να λειτουργούν σε ανύπρακτο θεσμικό πλαίσιο, που δεν υπάρχει έλεγχος και ισορροπία των εξουσιών, η Δικαιοσύνη είναι υποχείριο της εκτελεστικής εξουσίας και χρειάζονται μέχρι και 30 χρόνια να τελεσιδικήσει μια απόφαση, ενώ τους περισσότερους νόμους δεν τους φτιάχνει η Βουλή αλλά ο κάθε Υπουργός, ανάλογα με το πολιτικό του συμφέρον. Είναι χαρακτηριστικό ότι από τις 110.000 κανονιστικές διατάξεις που παρήχθησαν την τελευταία 15ετία, μόνο το 2% έχουν ψηφιστεί από τη Βουλή! Κι άντε να βγάλεις άκρη με τόσους, συχνά αντιφατικούς, νόμους. Προφανώς, η Ελλάδα δεν θυμίζει σε τίποτε δυτικό κράτος δικαίου. Έτσι, στις εκλογές οι πολίτες τιμωρούν τον έναν ψηφίζοντας τον άλλον, όταν δεν απέχουν αηδιασμένοι από το πολιτικό σύστημα στο σύνολό του.

Αυτός ο ξεπεσμός έδιωξε από τα κοινά όλους σχεδόν τους ικανούς ανθρώπους που θα μπορούσαν να μεταρρυθμίσουν το δημόσιο τέρας. Δεν έλλειψαν οι περιπτώσεις σοβαρών, τίμιων και καινοτόμων πολιτικών όλα αυτά τα χρόνια, αλλά τα ίδια τα κόμματά τους τους οδήγησαν στο περιθώριο ή και εντελώς εκτός πολιτικής.

Οι περισσότεροι Έλληνες θέλουν αλλαγή αυτού του μοντέλου. Θυμάμαι όταν ήρθε για πρώτη φορά η τρόικα, ήμουν σε ένα ταξί και άκουσα την είδηση από το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου. Το άκουσε κι ο οδηγός, ένας λαϊκός άνθρωπος και μου λέει: «μπορούν να μείνουν για πάντα εδώ; Μπορούν να μπούν στα υπουργεία και να αρχίσουν να ξηλώνουν τη σαβούρα; Μόνο έτσι θα γίνουμε κράτος!»

Όμως αυτό δεν έγινε. Δυστυχώς έγιναν δύο εγκληματικά κατά την άποψή μου λάθη. Το πρώτο λάθος έγινε από το ελληνικό πολιτικό σύστημα. Ο Σαμαράς αρχικά και ο Τσίπρας στη συνέχεια ανακάλυψαν την κρυφή γοητεία της «επανάστασης» απέναντι στο μνημόνιο. Αντί να εξηγήσουν στους πολίτες με κάθε λεπτομέρεια τα

αίτια της ελληνικής χρεωκοπίας, αντί να υποστηρίξουν τις μεταρρυθμίσεις ως προϋπόθεση για την επιβίωση της χώρας, εμπνεύστηκαν τον μύθο των κακών ξένων που θέλουν να μας κάνουν φτωχούς, ενώ οι ίδιοι τάχα μου δίνουν μάχη για να προστατεύσουν τους Έλληνες. Για να μην πειράξουν τα προνόμια των πελατών τους προτίμησαν να υπερφορολογήσουν την ιδιωτική οικονομία οδηγώντας στο λουκέτο ή στον εκπατρισμό 400.000 ελληνικές επιχειρήσεις, και στην ανεργία, την υποαπασχόληση ή την μετανάστευση πάνω από 2.000.000 Έλληνες.

Το άλλο μεγάλο λάθος το έκανε η Τρόικα: ξέροντας ότι είχε απέναντί της παντελώς αναξιόπιστους πολιτικούς, δεν απαίτησε ούτε στο πρώτο ούτε στο δεύτερο μνημόνιο να γίνουν πρώτα οι μεταρρυθμίσεις και μετά να δοθεί το δάνειο. Θα έπρεπε μάλιστα να εφαρμόσει αυτό που είχα προτείνει το 2011, στην πασίγνωστη, στην Ελλάδα, επιστολή μου στην καγκελάριο Μέρκελ: λίγα χρήματα, για συγκεκριμένες μεταρρυθμίσεις. Βήμα – βήμα. Όχι όλα μαζί.

Οι κυβερνήσεις Παπανδρέου και Σαμαρά ψήφισαν τους «μνημονιακούς» νόμους, έπαιρναν τα χρήματα και μετά ψήφισαν έναν άλλον νόμο που τους καταργούσε ή απλώς δεν τους εφάρμοζαν.

Είναι χαρακτηριστικά τα στοιχεία σχετικά με το ασφαλιστικό: Στα χρόνια του μνημονίου εξακολουθούν να υπάρχουν 200 διαφορετικά ταμεία και 40 νομικά παράθυρα για πρόωρη σύνταξη. Ακόμα και σήμερα το 1/3 των δημοσίων υπαλλήλων συνταξιοδοτείται πριν τα 55, με μέσο όρο εξόδου από την εργασία τα 56,3 έτη. Το 91% των συντάξεων στα λεγόμενα “ευγενή” ταμεία είναι πρόωρες. 4,7 δις το χρόνο πληρώνουμε για συνταξιούχους κάτω των 60 ετών, 417.000 άνθρωποι παίρνουν από 3 έως και 10 συντάξεις ο καθένας!

Η τρόικα, ενώ τα είχε αντιληφθεί αυτά από νωρίς, δέχθηκε και εξακολουθεί να δέχεται την εγκληματική λογική των ισόποσων μέτρων: δηλαδή νέους φόρους, που χρηματοδοτήσουν παλιά προνόμια.

Ο Σύριζα, τον Ιανουάριο, ψηφίστηκε κυρίως λόγω των θέσεων του κατά της φορολογικής καταιγίδας. Βέβαια, ταυτόχρονα, εξήγγειλε παροχές και προσλήψεις που συνεπάγονται αύξηση των Δημοσίων

Δαπανών. Και τα δύο μαζί δεν γίνονται. Αλλά ο Έλληνας ψηφοφόρος είχε να επιλέξει ανάμεσα στον αργό θάνατο στον οποίον τον οδηγούσε η αδράνεια της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ και στον άγνωστο ΣΥΡΙΖΑ των ψεύτικων υποσχέσεων με τη μάσκα ανθρωπισμού. Προτίμησε το άγνωστο, ελπίζοντας ότι κάτι καλύτερο θα προέκυπτε.

Με την εκλογή του Σύριζα για δεύτερη φορά, οι λαϊκιστές υποχρεώνονται σε οδυνηρό εξευτελισμό καθώς κάθε μέρα διαψεύδουν τον εαυτό τους, κουρελιάζοντας όλες τις προεκλογικές τους υποσχέσεις. Ταυτόχρονα, αναγκάζεται η Νέα Δημοκρατία, για πρώτη φορά στην ιστορία της, να θέσει θέμα ιδεολογικής ταυτότητας και υπάρχει περίπτωση να εκλέξει μεταρρυθμιστή πρόεδρο. Μας ενδιαφέρει αυτή η εξέλιξη καθώς οι περισσότεροι ψηφοφόροι μας είναι εγκλωβισμένοι στις συνθήκες πόλωσης που δημιουργεί το ελληνικό εκλογικό σύστημα και ψηφίζουν Νέα Δημοκρατία, με τη διπλή ελπίδα να φύγουν οι νεοσταλινικοί του Σύριζα και να αλλάξει φυσιογνωμία η Νέα Δημοκρατία.

Εμείς, η «Δημιουργία ξανά!» είμαστε συνεπείς στον φιλοευρωπαϊκό μας προσανατολισμό στο εξωτερικό και στην ριζοσπαστική μεταρρυθμιστική ατζέντα στο εσωτερικό. Θεωρούμε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκεται σε μια κρίσιμη καμπή της ιστορίας της καθώς πλέον θα πρέπει να μεταφέρει ουσιαστικές αρμοδιότητες και εξουσίες από τις κυβερνήσεις των κρατών μελών προς μία κεντρική κυβέρνηση. Είναι ένα εξαιρετικά πολύπλοκο βήμα, για το οποίο θα μπορούσαμε να συζητούμε επί μέρες. Αλλά είμαστε εμείς οι πολίτες της Ευρώπης, και κανένας άλλος, που πρέπει να το επιχειρήσουμε, διότι αν δεν το κάνουμε, κανένα ευρωπαϊκό κράτος από μόνο του δεν θα μπορεί να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο στον κόσμο του αύριο.

Όμως, ο χαλαρός χαρακτήρας των ευρωπαϊκών δομών, δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση δικαιολογία για το ελληνικό πρόβλημα. Το χρέος της χώρας είναι 100% ελληνικό «επίτευγμα» και εμείς, οι Έλληνες, έχουμε την ευθύνη να το ξεπληρώσουμε μέχρι δεκάρας. Κυρίως έχουμε ευθύνη να αλλάξουμε τον μηχανισμό που δημιουργεί χρέος διότι ακόμα κι αν σήμερα μάς το χάριζαν ολόκληρο, το διεφθαρμένο σύστημα εξουσίας θα το ξαναδημιουργούσε.

Η μεταρρύθμιση του κράτους μας είναι δική μας υποχρέωση. Μπορεί να γίνει μόνο από πολιτικούς και τεχνοκράτες που δεν υπολογίζουν

το πολιτικό κόστος και είναι διατεθειμένοι να συγκρουσθούν με τα οργανωμένα συμφέροντα.

Υπάρχει ανθρώπινο δυναμικό για να το πετύχει αυτό; Φυσικά, μόνο που δεν το βλέπετε στα δελτία ειδήσεων. Η Ελλάδα είναι γεμάτη από ευφυείς, τίμιους, δραστήριους, καινοτόμους, παραγωγικούς, αξιοπρεπείς Έλληνες, που διαπρέπουν σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου βρίσκουν περιβάλλον νομιμότητας και αξιοκρατίας. Ακόμα και στην ίδια την Ελλάδα, παρά τις τεράστιες δυσκολίες, υπάρχουν άνθρωποι που δουλεύουν σκληρά και παράγουν πλούτο. Υπάρχουν επίσης πολλοί άξιοι Δημόσιοι Υπάλληλοι σε κάθε βαθμίδα της ιεραρχίας που απαιτούν οι ίδιοι εφαρμογή κανόνων διαφάνειας και αξιοκρατίας.

Η υγιής Ελλάδα υπάρχει παντού, υπάρχει στους Έλληνες της διασποράς, υπάρχει σ' αυτή την αίθουσα, αλλά υπάρχει και στο τελευταίο ελληνικό χωριό. Η Ελλάδα είναι ευνοημένη από τη φύση. Διαθέτει άφθονες πλουτοπαραγωγικές πηγές, ιστορία, πολιτισμό. Όπως τα κατάφερε στη ναυτιλία θα μπορούσε να τα καταφέρει σε κάθε επιχειρηματικό ή ερευνητικό τομέα. Αν ήταν στην εξουσία μία ανοιχτόμυαλη κυβέρνηση που να ευνοεί το επιχειρείν και την καινοτομία, η Ελλάδα θα κάλπαζε.

Ζητάμε τη βοήθειά σας για να το πετύχουμε. Όχι δίνοντάς μας νέα δανεικά. Αλλά στηρίζοντας τις μεταρρυθμιστικές φωνές σαν τη δική μας, αυτές που στην Ελλάδα το σύστημα έχει φιμώσει. Οι νεομπολσεβίκοι είναι θέμα χρόνου να καταρρεύσουν. Αν μάλιστα οι ευρωπαϊκοί θεσμοί επιμείνουν στην αρχική τους συνταγή θεραπείας και υποχρεώσουν την ελληνική κυβέρνηση να μειώσει το κράτος, κλείνοντας άχρηστους δημόσιους οργανισμούς και απολύοντας το προσωπικό τους, η διάλυση του μορφώματος του Σύριζα θα είναι θέμα λίγων ημερών. Μετά θα έχουμε πολύ δουλειά, για να χτίσουμε την Ελλάδα από το μηδέν. Είναι μια μεγάλη πρόκληση, αλλά μπορούμε να το κάνουμε. Κι είμαστε πολλοί Έλληνες που έχουμε ορκιστεί στα παιδιά μας να τους παραδώσουμε μια σύγχρονη ευρωπαϊκή χώρα, παραγωγική και πολιτισμένη. Θα τα καταφέρουμε όσο κι αν χρειαστεί να αγωνιστούμε.